

ACZÉL GÉZA
(SZINO)LÍRA

TORZÓSZÓTÁR

aranyszínű

Irodalom

a csupasz ágakról köd csordogál és a depresszióba süllyedt vénember félhomályban olvasgatja füst milánt a létnek kegyetlen ütemezése könnyedén elérte hisz üresedő tekintetében pontatlan asszociáció már a béke szemiotikai helyzetéből végleg kiforgatva mivel fizikai fájások nélkül idegenül hatna minden napja s kínja mint valami nélkülözhetetlen vitamin a tudatba lassan be is épül és ha néha visszakalandozik törekeny életére a vágyakat és örömeiket a rezignált térség közönyös alapszíneire bontja inkább csak eltűnedezett szeretett arcok fájdalmas hiányát emeli bizonytalanul összetöredezett mozaik alakban a befordult lélek felé ahol már az egykori erény nem játszik sem hűségest sem bátort távoli utazások összezavart élményei éppen úgy elvágják a nagyvilágtól ahogy mikro-környezetben a tartani rest rokoni szálak amiktől tudatod mélyén a hűtlenség igaztalan gyanúja alázgat holott alakoskodások nélkül szeretted mindig őket akár ezt az önpusztító szülőházát de már egyre inkább eleresztem aranyszínű demagógiákba takart tébolyát mert érintgetni kezd a leghosszabb magány hová illúziók nélkül csábít a végső utazás

ACZÉL GÉZA író, költő (1947, Ajak). A debreceni KLTE-en magyar–orosz szakot végzett, majd doktori címet szerzett. A debreceni Alföld folyóirat főszerkesztője volt, irodalomtörténész, a magyar avantgárd kutatója. Ratkó József-díjas, Látó-nívódíjas.

aranyszóke

ablakomból messzire nyúlik a panelrengeteg a lenyugvó sápadt napsugárban dermedten villan ezernyi megfáradt üveg és a hideg geometrikus formákban valami szorongató temetői rend áll össze egy rezignált vízióvá és a bámészkodó hiába tolná tudata peremére a nyomasztóan zord közhelybe süllyedt képzetet amelyben a múlás felől a köhécselő vénasszony a ringatózó celeb a politika aktuális zsarnoka vagy az aranyszóke kisgyerek éppúgy egyre megy létezésének víg elején és a megfeneklett végeken sorára várva amelynek végtelenül kanyargó közönye mögött

*fel sem tűnik majd hiánya ha a nyitott gyász fogyatkozó energiáit lassan
bezárja az életöszön átmeneti kényszere amelynek kezdeti szorításában
felteszi az ember az iszonyú nehéz kérdést
többnyire válaszolatlanul hagyva hogy egyáltalán maradjon-e vagy
menjen-e míg szerencsére
győz a józan ész bár hozzáhamvadni az elment hamvaihoz görög drámai
fejlemény de önzésre
szakosodott fájdalmaink magánya még mindig kedvesebb verbális
ütemezésekbe csúszó örök gyászunknál mint a hullás éjjele melyben
megszégyenülve az ego vonalait kőbe vésni volna jó*

aranytartalék

*régóta küszködöm magas panelemben egy torzósztóttárral amelyet befejezni
nem lehet a témát azért is választottam ha lírában egyáltalán van ilyen
mert az életutak teljességében nem hiszek
úgy egészében több benne a felületesség és az öncsalás mint ahogy e testre
szabott vers ravasz folytatása sem más mint a megereszkedett
ambíciókat egy szótár címszavai mentén óvatosan visszahívni mert a
szakma íratlan törvényei szerint az új életérzéseket mindig ki kell írni
hisz fusi munkájához időnként a nyugdíjas asztalos vagy vízszerelő is
visszalopakodik elsősorban
már nem is a haszonért hanem feloldja magában azt a kint hogy nincs
tovább ezért tologatom naponta magam előtt az arany kezdetű
fogalmakat és amikor már az utolsó elakad mentőövet
dob felém az aranytartalék kettős magánya amelyből a tágabb gazdasági
jelentés ihlete hamar
elillan viszont mögötte eperfa bólogat toldi kemény ökle villan s ha
a vitézkedés romantikáját
az agg kor túl is haladta fenségesen kondul meg alatta belső hallással az
őszikéknek távolabbi harangzúgása a kiábrándultat finom kegybe
mártva hogy a múltban lappang még némi üzenet*